

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

REINTJE: HANGEN, HANGEN, HANGEN!

Een toneelspel in zes bedrijven

door

Marius Degeest

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2134

P E R S O N A G E S

(14 spelers & figuratie)

De personages, op de verteller, lijkbidder, nar en dorpsbewoners na, zijn allemaal dieren die evenwel mensenrollen vertolken.

Om het dierlijke aspect tot zijn recht te laten komen, worden de gezichten van de dierlijke personages geschminkt als dieren: snorharen, accentuering van neus of mond, strepen in het gelaat, ...

Om het menselijke aspect te beklemtonen worden de dieren gekleed zoals mensen: hun kledij is echter aangepast aan het dier dat zij vertolken (kleur, aard van vacht, ...).

Hieronder volgt een opsomming van de rollen met suggesties voor kleding/voorkomen, aangepast aan het type dat zij vertolken:

- 'dandy' REINAERT (vos): modieuze bruine of zwarte broek, wit rijkelijk hemd met franjes, wit jasje, helrood sjaaltje, witte kousen, fijnleren schoenen. In de loop van het stuk: bruine paterpij, rode kamerjas, luxueuze pantoffeltjes,
- 'onderdanig huismoedertje' HERMELIJN (echtgenote Reinaert): eenvoudig bruine overgooier, losse bruine pantoffels, witte kousen, breiwerkje in de hand,
- WILLEM, verteller/auteur: eerste scène: nachtkleed met slaapmuts; daarna: deftige smoking, wit hemd, ganzeveer, papierrol, olielamp in nabijheid.
- 'koning Arthur' NOBEL (leeuw): wit gewaad, rode cape, witte handschoenen, ring aan de vinger, kroon, scepter,
- 'dominante dame' EDELIA (leeuwin): koninklijk gekleed, bruidsjaпон), ring aan de vinger, kroon.
- 'hell's angel' ISENGRIJN (wolf): een afschrikwekkend type, lederen jas en broek, zwart T-shirt, tatoeage.
- 'baron' GRIMBEERT (das): verfijnde advocaat in zwarte smoking, wit hemd met manchetknopen, strikje, lefdoekje, zwarte glanzende schoenen.
- 'lamme goedzak' PANCER (bever): sjofel zeemanstype met wat grote bruine pet, grofgebreide buine trui, werkmanshemd, zware schoenen.

1

- 'naïeveling' CUWAERT (haas): gescminkte hazetanden, bruin teddyjasje, lichtbruin hemdje, zachte kledij.
- 'kokette' TIBEERT (kat): verfijnd type, zwartfluwelen jasje, wit hemd, zwart fluwelen strikje, fijne witte lakschoentjes, elegante zwarte nauwsluitende broek, handschoentjes.
- 'snob' COURTOIS (hond): Franse heer, zwart kostuum, buis- of bolhoed, bruine lederen handschoenen, lederen das.
- 'clochard' BRUUN (beer): robuust, onverzorgd en boers type, versleten en gelapte geribde velouren broek, zware bruine wollen trui, zware legerschoenen, oude klassieke gedeukte hoed, bruine bakkebaard en baardharen, stok met knapzak.
- 'snoever, poëet' CHANTECLÈRE (haan): opgeschminkte rode hanenkam, veelkleurige kledij (blauwe jeans, rozig hemd met aangenaaide in stroken gesneden stoffen mouwen die als hij de armen opheft het idee van vleugels weergeven), gele gypjes.
- NAR: traditioneel geklede nar, gong in nabijheid, luit of gelijkaardig muziekinstrument bij de hand.
- LIJKBIDDERS: zwarte kledij, opvallend grote pater-noster, grote kerkkandelaar dragend, lijkbaar dragend.
- DORPSBEWONERS: gewone kledij (jeans, fluwelen broek, ...)

EERSTE BEDRIJF: de aanklacht tegen Reinaert

(Decor/rekwisieten:

Het decor stelt op eenvoudige wijze een burchtzaal voor (muren uit bruine steen, eventueel uit karton gesneden blokken), in het midden een grote feesttafel waarrond de volgende personages als volgt geschikt:

*Grimbeert/Isengrijn/Edelia/Nobel/Pancer/Cuwaert
Tibeert Courtois*

De feesttafel is rijkelijk gedekt met mandjes brood, noten, fruit, wijnglazen, stenen drinkpotten, pekelpotje met visjes ... allemaal in retro-stijl. Links voor de feesttafel staat een houten wijnvaatje waaruit de ober af en toe wijn tapt.

Alle dieren zitten op stoelen; de koninklijke stoelen van Nobel en Edelia vallen op. Aan de wand wat ridderlijke attributen en een bewust anachronistische reproductie van Het Laatste Avondmaal.

Voor het doek, links op een verhoog naast de scène, een schrijftafeltje (voor de verteller) waarop een ganzeveer, een inktpot en een rol perkament.)

SCENE 1: REIN AANGEKLAAGD EN VERDEDIGD

Personages:

- Willem (verteller-auteur en ober)
- Nobel (leeuw)
- Edelia : (leeuwin)
- Isengrijn : (wolf)
- Grimbeert : (das)
- Pancer : (bever)

1

- Cuwaert : (haas)
- Tibeert : (kat)
- Courtois : (hond)
- Nar

(Belichting/aanvang scène:

Het stuk begint in een verduisterde zaal.)

NAR : *(de nar komt op door gesloten doek - een spot wordt op hem gericht - en slaat op de gong ten teken dat de opvoering aanvangt; deze procedure herhaalt zich later, bij het begin van elk bedrijf, met de nodige variatie bv. struikelen, goochelkunstje,... bij het begin van elk bedrijf; na de gongslag gaat de spot weer uit, de nar gaat door het gesloten doek en neemt bij het openen van het doek deel aan het toneel en speelt, zittend achteraan in een hoek, op zijn luit)*

VERTELLER : *(in nachtgewaad en slaapmuts opkomend door gesloten doek of langs zijkant podium, steekt de olielamp die hij bij zich draagt aan, geeuwt nogmaals, loopt vertellend voor het doek op en neer)*

Ik, Willem, heb al heel wat boeken geschreven.

Nachten en nachten ben ik daarvoor opgebleven.

En weer word ik nu door inspiratie gekweld

omdat het verhaal over vos Reinaert,

zoals dat in de volksmond is bewaard,

nog niet in toneelvorm werd naverteld.

(haalt ganzeveer tevoorschijn en voelt aan punt)

Een nieuwe ganzeveer heb ik versneden.

God heb ik gesmeekt en gebeden (maakt kruisteken)

dat ik Reinaerts geschiedenis

vast mag leggen, voor mijn tijd verstreken is.

En dit tot lering van jong en arm, oud en rijk.

Voor al wie luisteren wil, 't is mij gelijk.

Luister, zo is het verhaal begonnen,

deels echt gebeurd, deels verzonnen.

1

(gaat aan schrijftafel zitten en schrijft, hij leest langzaam wat hij opschrijft, de leestekens inbegrepen)

'Het begon allemaal in de pinksterdagen.

Alle bomen, alle struiken, alle hagen stonden in hun groenste blad.

(hij denkt na, zoekt naar rijm dat hij even later vindt en dus zegt hij:)

blad- blad - blad ... ah ja, had...

En dierenkoning Nobel de leeuw had besloten om met alle levende dieren zijn jaarlijks koningsfeest te vieren.

Dit tot eigen eer en koninklijke lof.

Alle dieren kwamen naar zijn prachtig hof.

Behalve één: Reinaert ontbrak.

(hij staat op en gaat weer naar het midden van het doek, de inspiratie loopt vlot, hij vertelt nu vlotter)

Die had aan heel die ceremonie lak.

Bovendien had hij zoveel misdaan dat hij gewoon niet durfde te gaan.

Iedereen had de koning over Rein te klagen.

Iedereen wou Rein persoonlijk het schavot opdragen.

Luister maar hoe het eraan toeging.

(Doek gaat open en volle licht: luidruchtige feesttafel met feestmuziek en gepraat; de verteller trekt zich onopvallend terug, trekt zijn deftige kledij aan en doet een wit schortje voor en neemt als wijnproever/wijninschenker deel aan het feestgebeuren; hij speelt een ludieke, lichtjes dronken wordende ober; men ziet na een tijdje dat Isengrijn Edelia wat in het oor fluistert waarna de muziek overgaat in stemmige muziek bv. luit)

EDELIA : *(opstaand de aandacht van Nobel trekkend):*

Mijn vorst, Isengrijn wil u wat vertellen.

Een groot onrecht schijnt hem te kwellen.

NOBEL : *(tiranniek, zonder respect voor onderdanen):*

Heer Isengrijn, wij kwamen niet samen om te klagen.
 Maar goed. Iedereen die zijn koning wat wil vragen,
 kan zijn problemen nu aan mij voorleggen.
 Vooruit, Isengrijn, wat heb je te zeggen?
 Wat is zo belangrijk om dit feest te storen?
 Vertel op, laat horen.

ISENGRIJN : *(opstaand)*

Mijn koning, majesteit en heer,
 omwille van uw goede naam en eer,
 omwille van het recht en de genade,
 vraag ik uw medelijden. Groot is de schade
 die Reinaert de vos mij heeft aangedaan.
(gefluister, geroddel tussen andere dieren)
 Zijn sluw geterg, daar zijn geen grenzen aan.
 Onder mijn eigen ogen ging hij met mijn vrouw op trek.
(gelach onder de andere dieren)
 Mijn eigen kroost sleurde hij letterlijk door de drek.
(andere dieren lachen met Isengrijn)
 Mijn kroost werd blind: twee van de schattige tien
 zullen hun knappe vader nooit meer kunnen zien.
(gelach omwille van de pochende houding van Isengrijn)
 Reinaert bespot me, hij scharrelt met mijn vrouw.
 En nooit of nooit heeft hij daarover berouw.
 Al wie hier is, koning, kan dit getuigen:
 zelfs voor uw macht zal Rein niet buigen!
 Hier is een harde aanpak nodig. *(slaat op tafel)*
 Geen straf is zwaar genoeg, geen middel overbodig
 om de strop om zijn keel te zien hangen.

OVERIGE DIEREN UITGEZONDERD GRIMBEERT: Hangen! Hangen! Hangen!

COURTOIS : *(spreekt met Frans accent, loopt naar voren voor de tafel)*

Sire, ik deel volkomen Isengrijns verlangen.
 Reinaert is een schurk. Toen ik, arme hond,
 verleden winter een lekkere worst vond,
 heeft Reinaert mij die lekkernij ontnomen.

TIBEERT : *(vliegt er tegenin, als kat en hond)*

Heer koning, vergeef mij, hier moet ik tussenkomen:

Dat verhaal van Courtois dateert van jaren geleden.

En is Courtois het niet bewust vergeten *(spottend)*

dat hij die worst zelf had gestolen?

En van mij nog wel, ik die ze eerlijk in de molen,...

COURTOIS : Eerlijk? Hoor die vieze kat liegen.

TIBEERT : *(aansluitend)*

...ja, eerlijk, achter een graanzak gevonden.

Dat heb je van die smerige honden *(bars)*

ze gunnen een kat niet eens een brok vlees.

COURTOIS : *(staat op, spreekt deels tot publiek):*

Kalm aan, Tibeert, schreeuw je niet hees.

Wat er ook van is, Reinaert blijft een dief,

een schurk, een moordenaar. Niets is hem lief,

niemand ontkomt aan zijn plagende list.

Zelfs de koning niet, als Reinaert wist

hoe hij zijn kippen naar het leven kon staan.

PANCER : Ik denk trouwens nog ergens anders aan.

Als ik van de koning de toelating krijg,

zal ik verklappen wat ik al jaren verzwijg.

NOBEL : *(nieuwsgierig maar tegelijk geërgerd):*

Vooruit, vertel op, Pancer de bever,

Wat ligt er nu weer op je lever?

PANCER : Sire, kijk maar eens naar onze haas Cuwaert.

(Pancer helpt de kreupele Cuwaert op)

Het scheelde heus maar een haar of Reinaert

stroopte gisteren zijn huid.

(ongelovige reacties bij andere dieren)

Gelukkig kwam ik er net op tijd bij uit.

Reinaert had beloofd Cuwaert een lesje te leren.

Hij had hem van zijn talent overtuigd door te beweren

dat hij hem snel een toontje lager kon leren zingen.

OVERIGE DIEREN: Zingen? Een toontje lager? *(ongelovig)*

PANCER : Maar toen ze de muziekles aanvingen,

nam Reinaert Cuwaert op zijn schoot.

1

Geloof me: zingen dat Cuwaert kon toen Rein hem dood wou knijpen. Hij had hem degelijk bij de nek. Cuwaert is één en al blauwe plek.

(Cuwaert laat de blauwe plekken zien)

Sire, die misdaad moeten we wreken: laten we Reinaerts nek en eer breken.

OVERIGE DIEREN UITGEZONDERD GRIMBEERT: Zijn nek breken!

Hangen! Hangen! Hangen!

ISENGRIJN : *(assertief)*

U spreekt wijs, Pancer, laten we hopen dat Reinaert zijn schurkestreken zal bekopen.

Ik heb maar één sterk verlangen:

Reinaert moet vandaag nog hangen!

OVERIGE DIEREN UITGEZONDERD GRIMBEERT *(luid)*:

Hangen! Hangen! Hangen!

(De verteller/ober die ondertussen duidelijk te veel gedronken heeft laat met het geluid van brekend glas een opdienschaal met wijnglazen vallen)

CUWAERT : Kijk uit, waar je loopt, kinkel.

GRIMBEERT : *(galant, verfiynd)*:

Sire, zie ze hier zitten, deze zuchters en klagers.

Zal ik iets zeggen in 't nadeel van deze belagers en in het voordeel van Reinaert, mijn oom?

NOBEL : *(vriendelijk)*

Spreek, heer, alles wat dit gezelschap in toom kan houden en vrede brengt, is mij aangenaam.

Zeg eens, heeft Reinaert u dan niets misdaan?

GRIMBEERT : *(als echte advokaat; staat tijdens zijn betoog op en loopt achter en voor tafel, zet zijn verhaal kracht bij met de nodige gebaren)*

Sire, u kent toch ook dat oude, wijze spreekwoord:

Uit vijands mond wordt zelden goeds gehoord.

Wat verwijt heer Isengrijn mijn oom?

Hij haast zich om in de sterkste eikeboom een strop voor Rein te hangen. Isengrijn, jezelf opknopen zou pas rechtvaardig zijn!

ISENGRIJN : *(duidelijk op de tenen getrapt)*

Hoezo? Hoezo? Reinaert is een bandiet!

GRIMBEERT : *(gaat onverstoord verder met betoog)*

Geef toe, Isengrijn, je bent zo onschuldig niet als je lieve gezichtje er uitziet...

(de overige dieren, behalve Isengrijn, lachen bij deze indirecte beschuldiging)

ISENGRIJN : *(zichzelf verdedigend)*

Hoor hem, wie bij de vos slaapt, krijgt zijn streken: straks geeft hij Rein nog een medaille voor al zijn gebreken!

(de overige dieren, behalve Grimbeert, lachen spottend)

GRIMBEERT : *(neemt betoog weer doodernstig op)*

Isengrijn, lach niet, zie de waarheid onder ogen: jij hebt Reinaert veel vaker en zwaarder bedrogen dan hij jou. Jij, en niemand anders, bent de bandiet. Of herinner jij je die streek met die appels niet?

ISENGRIJN : *(houdt zich van de domme)*

Die streek met die appels?

GRIMBEERT :

Als een volleerde schrokop vrat je ze op terwijl Reinaert in de boomgaard zijn kop moest riskeren. Hij werd betrapt en kreeg de slaag terwijl jij alleen oog had voor je volle maag.

ISENGRIJN : *(verontschuldiging)*

Dat was maar voor de grap.

GRIMBEERT :

Je liet niet eens een klokhuis over voor je vriend. Waaraan heeft hij nu jouw aanval verdiend?

ISENGRIJN : *(gaat in zwakke verdediging)*

Grimbeert, waar kom je nu nog mee af?

Dat is al jaren geleden. Bovendien gaf

Reinaert mij lik op stuk, vierdubbel en dik!

EDELIA : *(vermanend tot Isengrijn, duidelijk partij trek-kend voor Grimbeert)*

Zwijg, Isengrijn, mijn echtgenoot noch ik hebben je toelating tot spreken gegeven. Hou je mond. Of hecht je geen belang aan je leven?
(lief tot Grimbeert)

Spreek, heer Grimbeert, want alles wat je zegt, klinkt zo edel, zo gracieus en oprecht.

GRIMBEERT : *(na een knikje tot Edelia)*

Vrouw, sire, hetzelfde gebeurde met een zijde spek die Reinaert samen met deze vratige lekkerbek *(wijst op Isengrijn)*

bij een boer wist te stelen. Rein kreeg slechts de haak

waaraan de zijde hing. Zo verging het hem vaak.

En zo zijn er nog wel duizend andere feiten die tegen Isengrijn en voor Reinaert pleiten.

En nu komt Isengrijn hier doen alsof.

Isengrijn, je speelt je spel te grof!

ISENGRIJN : *(protesteert)*

Wat! Ik te grof! Hoe durf je!

GRIMBEERT :

Ja, sire, maar het sterkst vind ik nog altijd dat Isengrijn hier zijn gelijk bepleit in de verhouding tussen Rein en Isengrijns vrouw.

CUWAERT :

Nou gaan we 't krijgen!

(enkele dieren wrijven zich in de handen)

GRIMBEERT :

Die twee zijn elkaar al jaren standvastig trouw.

Een grotere liefde zal niet te vinden zijn.

Dat Isengrijn geen man is, is een publiek geheim

(honend gelach van de overige dieren, Isengrijn uitgezonderd)

Wees blij, Isengrijn, dat je vrouw ons niet vertelt

waarom zij liefde zoekt bij een èchte, mannelijke held...

(gelach van overige dieren, Isengrijn uitgezonderd)

1

In jouw plaats, Isengrijn, zou ik me schamen.

(Isengrijn draait zich weg van publiek; Grimbeert vervolgt)

Ook het verhaal van Cuwaert kan ik slechts beamen.

(Cuwaert en Pancer kijken opgelucht)

CUWAERT : Zie je wel, wat heb ik jullie gezegd!

GRIMBEERT :

't Is juist dat Rein Cuwaert bont en blauw sloeg.

Omdat Cuwaert er door zijn houding zelf om vroeg!

(Cuwaert en Pancer schrikken op)

Als een leerling het vertikt zijn les te leren,
moet hij achteraf niet komen reclameren.

Ook over die gestolen worst dient weinig gezegd,

(Courtois en Tibeert attent)

Reinaert is een voorvechter van het recht;

hij wist dat Courtois niet eerlijk aan die worst kwam.

Het was correct dat Reinaert Courtois die worst
ontnam:

om ze te brengen naar de eerlijke vinder en eigenaar.

TIBEERT :

(spottend) Ja, ja, geloof het maar!

GRIMBEERT :

Reinaert heeft wel ooit misdaan, dat is waar,
maar Reinaert is geen moordenaar en dief!

Integendeel, hij heeft de waarheid en het leven lief.

En toont berouw. Hij leeft nu als een kluizenaar

TIBEERT : *(verwonderd)*

Als een kluizenaar ?

*(overige dieren kijken verwonderd, fluisteren onder
elkaar)*

GRIMBEERT :

Hij draagt een pij van ruig en stroef haar.

Hij raakt geen vlees meer aan, wild nocht tam,

en leeft, naar ik gisteren van de pastoor vernam,

van de giften die men hem voor 't bidden geeft.

Hij doet versterving, is mager en bleek, en leeft

1

in honger en dorst, boete en pijn.
 Sire, hoe kan zo iemand een slechterik zijn?
 (de zaal wordt verduisterd)

SCENE 2 : KLACHT VAN CHANTECLERE

Personages:

idem als vorige scène, aangevuld met Chanteclère (haan) en lijkbidders.

(Van achteraan in de duistere zaal, komt door de middengang een lijkstoet aangegaan: een houten lijkbaar waarop een echte dode kip ligt wordt omgeven door enkele groteske lijkbidders, gekleed in het zwart en met overdreven attributen zoals een grote paternoster, grote brandende kerkkandelaars, een dampend wierookvat, ... Chanteclère de haan sluit de weeklagende stoet. Ondertussen klinkt steeds luider Chopins Dodenmars. Pancer bemerkt het eerst de stoet en roept:)

PANCER : Kijk daar. Wat is daar aan de hand?

(De stoet bereikt nu het podium, aangestaard door de feestvierders. De lijkbidders leggen de lijkbaar voor de feesttafel neer en verdelen zich links en rechts achteraan. Chanteclère gaat rechts op het podium staan, half naar de feesttafel, half naar het publiek gekeerd.)

CHANTECLERE (statig, als een fiere haan, spot op hem)

Majesteit, mijn koning en heer,
 omwille van het recht en uw eer,
 omwille van God en de genade,
 heb toch medelijden met de schade
 die Reinaert mij heeft aangedaan!

GRIMBEERT : Daar begint het geklaag, van voren af aan!

CHANTECLERE :

Sire, zo u wil dat ik u vertel wat mij overkwam,
 laat Grimbeert dan zwijgen. En luister dan.

NOBEL : (*zichtbaar geïrriteerd*)

Chanteclère, als het echt niet anders kan...
Zeur dan niet, en vertel uw verhaal, man!

CHANTECLERE : (*poëtisch, verfiynd*)

Heb dank, sire, ik spreek zoals u wil.
Het is begonnen in 't begin van april.
De winter was eindelijk voorgoed voorbij.
Het gras keek uit naar de bloemen van mei.
(*overige dieren beginnen te zuchten van verveling*)
Het eerste koren groeide al goed.
Mijn vurig vrouwtje had een eerste nest uitgebroed...

NOBEL : Hou op, Chanteclère, met uw poëtisch dichten.

Of denk je de pijn te kunnen verlichten
met karamelverzerij. Kom op, kom ter zake,
zodat wij aan dit beklag een einde kunnen maken
en wij met feesten kunnen beginnen.

ENKELE DIEREN: Feesten, ja, tot morgenvroeg!

EDELIA : (*Nobel berispend*)

Wat beleefder, Nobel! Je onderdanen beminnen
behoort tot je taak. Beminn je trouwens niet wat
weinig?
Tegen mij ben je de laatste tijd ook al zo venijnig!

TIBEERT : (*spottend met Nobel*)

Nou komt het uit, mannen! Onze koning
smeert te weinig met de honing!

EDELIA : (*tot Nobel*)

Toe wees lief, laat Chanteclère spreken.
Zie je niet dat zijn hart dreigt te breken
onder de pijn van zijn gescheiden verdriet?
(*tot Chanteclère, lief*)
Spreek, Chanteclère! (*tot Nobel, bars*)
Nobel, onderbreek hem niet!
(*gefluit van overige dieren omdat blijkt dat Nobel
onder de pantoffel ligt*)

CHANTECLERE:

Sire, ik zei dus: het eerste koren groeide goed.

Rooie, mijn hen, had de eerste eitjes uitgebroed.

(pochend)

Ik ben een struise haan: geen ei was dus rot.

(gelach van andere dieren)

Bij het openspringen van de eerste kersenbot
kon ik mijn kroost, acht dochters en zonen,
fier aan de hele kippenren tonen.

Mijn kuikens waren knap en sterk.

COURTOIS : Een snoeshaan is hij altijd al geweest.

CHANTECLERE: Ze liepen veilig beschermd in een groot perk,
omheind met stevig gaas. Twee bloedhonden
waakten over ons. En genadeloos verwondden
zij elk dier dat in de buurt durfde komen.

ISENGRIJN : Ik heb nog een litteken op mijn rechterpoot.
Verdomme, die honden beten me bijna dood.

CHANTECLERE: Juist, nergens konden wij veiliger wonen.
Welke listen Reinaert ook verzon,
hij wist dat hij niet heelhuids de ren in kon.
Dat had ook hij aan den lijve ondervonden ...

TIBEERT : Vertel op, hoe is dat gebeurd?

CHANTECLERE: Sinds hij gebeten werd door onze honden,
liet hij zich een hele tijd niet meer zien.
Tot hij, een hele poos nadien,
als kluizenaar verscheen ...

PANCER : *(ongelovig)* Als kluizenaar?

CHANTECLERE:

Ja, als kluizenaar verscheen, en, heer koning,
deze brief liet zien waaraan uw zegel hing.
(laat brief met koninklijk zegel zien)

EDELIA : Dat is onze zegel, niet!

NOBEL : Zeg dan eens, stomme haan,
wat er in die brief zou staan?

CHANTECLERE: Sire, in deze brief kunt u lezen
dat iedereen verplicht is in vrede te leven.
En dat Reinaert voor zijn vele zonden
boete en berouw in het vasten had gevonden.

Reinaert toonde mij zijn pelgrimsstaf en ruige pij,
die hij in een kapelletje, zo zei hij tegen mij,
op weg naar Scherpenheuvel had gekregen.

TIBEERT : *(schalks)*

Ja, ja, kapelletjes op Scherpenheuvel aan:
Chanteclère, vol met kippetjes met niet veel aan.
(spottend gelach van de overige dieren)

COURTOIS : *(ondeugend)*

Jaja, Tibeert is geen groentje maar een rooie!
Hij weet blijkbaar alles van die lichtekooien.
Tibeert jongen, we hebben nooit geweten
dat jij je daar van je plichten hebt gekweten!
(gelach van overige dieren)

CHANTECLERE : *(stoort zich niet aan het gelach)*

Ook zei Reinaert dat hij zijn toevlucht tot boete nam
omdat hij voelde dat zijn einde dichterbij kwam.
Toen zei hij nog: Chanteclère, nu moet ik gaan,
in Gods Eeuwige Liefde beveel ik u aan.
(verheugd)

Ik voelde mij opeens zo opgelucht en blij.
Ik dacht dat hij oprecht meende wat hij zei.

CUWAERT : Ik heb mijn lesje wel geleerd.

CHANTECLERE:

Zorgeloos ging ik met mijn kroost buiten de ren.
(triestig)

Maar zo gauw ik met mijn kinderen buiten ben,
sluit Reinaert ons de weg naar de ren af
en helpt meteen drie kinderen naar het graf.
(snikkende Chanteclère)

CUWAERT : De schoft! Ik heb het je toch gezegd!

CHANTECLERE: Sinds hij dat kuikenbloed had gesmaakt,
heeft hij dag en nacht jacht op ons gemaakt:
van vijftien slinkte mijn kroost naar vier.
Hier ligt mijn Coppe, zo dood als een pier.
(Volle licht op de lijkbaar met de dode kip erop)

NOBEL : *(woedend)*